

STANLEY CUPIN VARTIJAT

TEKSTI: JOAKIM ARHAMMAR
KUVA: HOCKEY HALL OF FAME

ON HEINÄKUUN YHDEKSÄS, 2003. New Jersey Devilsin maalivahti Martin Brodeur on pelaamassa pudotuspelien seitsemättä nollapeliään. Kotiyleisö hurraa sankareilleen ja vaihtoaitiossa pelaajat valmistautuvat vastaanottamaan suurimman todisteen heidän täysosumastaan: Stanley Cup –pokaalin.

Samaan aikaan toisaalla samassa rakennuksessa, kanadalaiset Phil Pritchard ja Craig Campbell odottavat ottelun loppumista. Phil ja Craig ovat Hockey Hall of Famen palveluksessa ja he hoitavat jääkiekkoilun tavoitelluinta pokaalia, vuorotellen muutaman muun henkilön kanssa. Heillä on käsissään valkoiset hanskat – koska kaikilla pokaalista huolta pitävillä on oltava sellaiset – ja he tekevät viimeistä tarkastusta. Kaikki on kunnossa ja pokaali voidaan luovuttaa Scott Stevensille, Devilsin kapteenille, muutaman minuutin kuluttua.

Scott Stevens ja Devils pääsevät ansaitsemalleen kesälomalle, mutta Stanley Cupille ja sen vartijoille, kesästä on tulossa tiukka. Pokaali käy muutaman viikon aikana kylässä jokaisen Devilsin luona. Tänä vuonna on kahden muun kanadalaiskaverin, Mike Boltin ja Walter Neubrandin, vuoro seurata pokaalia kesäkiertu-

elle Manhattanille, Alaskaan, Slovakiaan, Venäjälle ja Ruotsiin. On pakko ihmetellä, kuinka yli satavuotias lordi Stanley'n luomus moisen ruljanssin kestää.

ON MAALISKUUN 18., 1892. Ottawa Athletic Association järjestää illalliset, joille osallistuu seuran taloudellinen suojelija, englantilainen maanomistaja ja pääministerin poika, Prestonin lordi Stanley. Hän on Pohjois-Amerikassa viettämään aikana ihastunut moneenkin talviurheilulajiin, mutta jääkiekko on hänen suurin suosikkinsa.

Hänen tyttärensä on Kanadan ensimmäisiä naiskiekkoilijoita ja hänen poikansa pelaavat perustamassaan joukkueessa, Rideau Rebelsissä. Poikien kannalta oli kätevää, että heidän isällään oli oma liiga, Ontario Hockey Association, johon Rebelskin sai osallistua. Lordi ei kuitenkaan ollut aivan tyytyväinen, jotakin puuttui.

Mitä, jos järjestettäisiin vuotuinen mestaruuskamppailu, jossa Kanadan parhaat jääkiekkoilijat ottaisivat mittaa toisistaan, panoksena lordi Stanley'n lahjoittama pokaali? Stanley'n malja, Stanley's cup. Idea nostetaan esiin illallisen aikana ja se saa kovasti kannatusta. Itse pokaali ostetaan

myöhemmin hopeasepältä Lontoosta. Sen hinta oli 10 guineaa, eli noin 50 nykyeuroa. Illallisvieraat saavat illan aikana myös kuulla lordin ehdot ja säännöt Stanley Cupille. Useimmat niistä ovat vieläkin voimassa, mutta kenties tärkein kuuluu näin: »Pokaali on aina haastepalkinto, eikä mikään joukkue voi koskaan omistaa maljaa, vaikka se voittaisikin sen useamman kerran.« Kyseessä on siis ikuisesti kiertävä kiertopalkinto, mikä erottaa Stanley Cupin monesta muusta mestaruuspokaalista.

Myös mestarijoukkueen nimen kaivertaminen maljaan oli lordin keksintö. Kesti kuitenkin vuoteen 1907, ennen kuin hallitseva mestari, Montreal Wanderers, sai paitsi seuran nimen, myös kaikkien pelaajien nimet kaiverretuksi pokaalin kylkeen. Siinä myös syy siihen, miksi lordi Stanleyn lahjoittama pokaali ei olekaan sama kuin se, jonka Scott Stevens kohotti päänsä päälle viime kesäkuussa. Pokaali tuli yksinkertaisesti täyteen nimiä ja se oli pakko vaihtaa.

Lordi Stanleyn palasi Lontooseen, eikä koskaan nähnyt yhtään Stanley Cup –otte-lua.

Stanley Cupin ensimmäinen versio oli 40 senttimetriä korkea ja se lepäsi puisella jalustalla. Hopeiseen maljaan kaiverrettiin joka vuosi uuden mestarin nimi – aivan lordin toiveiden mukaisesti – ja pian pokaalin kyljet oli kaiverrettu täyteen. Ongelma ratkaistiin varsin suoraviivaisella tavalla. Puisen jalustan päälle kiinnitettiin yksinkertaisesti lisää hopearenkaita ja vuonna 1925 pokaali oli jo kokonaan hopean peittämä. Uusia renkaita lisättiin vuosi toisensa jälkeen ja vuonna 1958 se oli kasvanut jo kaksi kertaa isommaksi kuin alkuperäinen.

Lordi Stanleyn lahjoittama malja oli tässä vaiheessa kokenut jo aika kovia ja se pääsi ansaitulle eläkkeelle. Sen korvaaja on meidän nykyisin tuntemamme hopeinen, lieriömäinen pokaali. Alkuperäinen pokaali on yhä nähtävillä Torontossa sijaitsevassa Hockey Hall of Famessa.

Uuteen pokaaliin kaiverrettiin entisten mestareiden nimet vuodesta 1928 lähtien, joten aivan ensimmäiset saivat siis jäädä lepäämään alkuperäisen lordi Stanleyyn pokaalin kylkeen.

Sitten Stanley Cup saikin olla kohtuullisen rauhassa, muutoksilta ainakin, 34 vuotta. Kun Mario Lemieux voitti toisen mestaruutensa vuonna 1992 – Pittsburgh murskasi Minnesotan viimeisessä ottelussa 8-0 – pokaaliin ei mahtunut uusia nimiä. Pokaali oli jo kasvanut melkein liiankin suureksi, eikä sitä haluttu enää kasvattaa, eikä muuttaa sen tuttua muotoa, joten siitä päätettiin poistaa sen ylin kerros. Samalla pokaalista katosivat voittajat vuosien 1928 ja 1940 väliseltä ajalta.

Kun Mark Messier tuuletti New York Rangersin 54 vuotta pitkän kirouksen murtumista vuonna 1994, hän ei pystynyt tarkistamaan pokaalista edellisten Rangers-mestareiden nimiä. New York Rangers oli voittanut Stanley Cupin edellisen kerran vuonna 1940 ja se kerros lepäsi varmasti Hockey Hall of Famen kassaholvissa Torontossa.

Poistetun kerroksen tilalle laitettiin tyhjä kerros, jonka lasketaan riittävän noin vuoteen 2005, jolloin pokaalista pitää taas poistaa kerros. Nykyisessä Stanley Cupissa on viisi kerrosta. Kuhunkin kerrokseen mahtuu 13 joukkueen nimet. Se tarkoittaa, että Jari Kurrin ensimmäinen kiinnitys lähtee Hockey Hall of Famen kassaholviin noin vuonna 2044 ja hallitsevan mestarin, Devilsin, nimet katoavat pokaalista vuonna 2057.

Aika aikaansa kutakin.

ON MAALISKUUN YHDEKSÄS., 1893. Montreal A.A.A (Amateur Athletic Association) on voittanut paikalliskamppailussa Mont-

real Crystalsin 2-1 ja samalla se on kaikkien aikojen ensimmäinen Stanley Cup – mestari. Joukkueen yhdeksän (!) onnellista pelaajaa – kuusi hyökkääjää, kaksi puolustajaa ja maalivahti – saavat poseerata ensimmäisenä Prestonin lordin lahjoittaman pokaalin kanssa.

Sen jälkeen on tapahtunut paljon ja kuten amerikkalainen kiekkoimittaja George Vecsey sanoi: »Eräs jääkiekkoilun tärkeimmistä säännöistä on se, että Stanley Cupin kaikki bakteerit ovat terveellisiä«. Ja kun nykypelaajien temppejuja katselee, niin ymmärtää, että niin pelaajat todellakin ajattelevat. He juovat pokaalista, virtsaavat siihen tai kuten Sylvain Lefebvre, kastavat lapsensa pokaalissa.

Ottawa voitti mestaruuden ensimmäisen kerran tasan kymmenen vuotta ensimmäisten mestaruusjuhlien jälkeen. Eräs pelaajista onnistui salakuljettamaan pokaalin kotiinsa, kertomatta siitä tietenkään muille pelaajille. Kun muu joukkue tajusi, mitä oli tapahtunut, he ryntäsivät kapteeninsa Harvey Pulfordin johdolla pokaalin napanneen pelaajan kotiin ja hakivat Stanley Cupin takaisin. Historiankirjoittajat jättävät sitten tapahtumiin suuren aukon, mutta lopulta pokaali löytyi eräältä hautausmaalta.

Se oli ensimmäinen kerta, kun lordin lahjoittama pokaali on jäänyt oman onnensa nojaan. Mutta ei viimeinen. Onneksi ainakin tähän saakka katoamistempuut ovat aina päättyneet onnellisesti ja pokaali on löytynyt.

Vain kaksi vuotta hautausmaaselkkauksen jälkeen Stanley Cup oli jälleen teillä tietyillä, ja syyllisenä jälleen Harvey Pulfordin kipparoima Ottawa. Eräs varsin vahvassa humalatilassa ollut pelaaja oli lyönyt muiden kanssa vetoa, että pystyisi potkaisemaan pokaalin Ottawan Rideaukanavan yli. Kai pokaali muistutti hivenen

rugbypalloa, ainakin jos mielikuvitusta oli vahvistettu muutamalla keskivahvalla oluella. Potku ei aivan onnistunut ja pokaali laskeutui keskelle kanavaa. Juhlimaan lähteneet pelaajat jättivät sen kanavan pohjaan ja jatkoivat matkaansa. Seuraavana päivänä kanavalle saapui kohtuullisen nolo joukkio, joka löysi onnekseen pokaalin nököttämässä paikoillaan.

Alkuvuosina Stanley Cupin kohtalo ratkaistiin superpudotuspeleillä, haasteotteluissa, joissa vastakkain olivat usean kanadalaisen liigan voittajat. Niiden joukossa NHL.

Stanley Cup on jaettu NHL:n voittajalle vasta vuodesta 1927. Vuosien 1893 ja 1927 välisenä aikana lordi Stanley'n visio vuosittaisesta haasteottelusta itä-Kanadan parhaiden amatöörijoukkueiden välillä oli kasvanut kahden maan väliseksi ammattilaisliigaksi. Kuusi perusjoukkuetta, »The Original Six«, olivat New York Rangers, Boston Bruins, Montreal Canadiens, Chicago Blackhawks, Toronto Maple Leafs ja Detroit Red Wings. Näistä kuudesta Montreal on ollut kaikkein menestyksikkäin, sillä se on voittanut Stanley Cupin 23 kertaa. Se oli erään intohimoisen kannattajan mielestä tarpeeksi hyvä syy yrittää varastaa pokaali vuonna 1962.

Montreal hävisi tiukan välierän Chicago Blackhawksille ja se oli kyseisen kannattajan mielestä väärin, joten hän juoksi pokaalin luokse, rikkoi esittelykaapin – Chicago oli tuonut sen halliin hallitsevan mestaruuden ominaisuudessa – ja otti Stanley Cupin mukaansa. Hän oli ehtiä ulos hallista, ennen kuin kahden poliisin onnistui pysäyttää hänet. Varas selitti myöhemmin, että hän halusi viedä pokaalin mukanaan Montrealiin, jonne se hänen mukaansa kuului.

Stanley Cupin turvallisuutta ei voitu taa- ta moneen vuoteen ja ongelmat jatkuivat.

Paitsi, että Stanley Cup on yritetty anastaa moneen kertaan, pelaajatkin ovat saaneet melkoista tuhoa aikaan. Sekä Mario Lemieux että Patrick Roy ovat onnistuneet saamaan pokaalin uima-altaaseensa. Clark Gillies tarjoili koiralleen ruokaa Stanley Cupista. Edmonton Oilersin omistaja Peter Pocklington päätti vuonna 1984 kaiveruttaa hopeakylkeen myös isänsä, Basilin, nimen. Hänen mielestään se oli hieno kun- nianosoitus isälle. NHL ei moisesta innostunut ja Basil Pocklingtonin nimi ruksattiin yli kaivertamalla sen päälle rivi X:ää. Basil on samalla historian ainoa henkilö, jonka nimi on poistettu Stanley Cupista.

Vaikka pokaalissa on runsaasti kirjoitusvirheitä – »Bqstqn Bruins«, »New York Ilanders« ja neljä erilaista kirjoitusasua maalivahtilegenda Jacques Planten nimestä – niin Adam Deadmarsh on toistaiseksi ainoa, joka on saanut virheen korjattua.

Mark Messier on aivan oma lukunsa, kun puhutaan Stanley Cupin kanssa juhlimisesta. Vuoden 1988 mestaruutta seurasi Messiersin villi juhla, joka käynnistyi Northlands Coliseumien kullalla olleesta strippiravintolasta ja päättyi autokorjaimolle, missä Stanley Cupin pahimpia klommoja oiottiin. Nyt jo monet alkoivat vaatia pokaalille parempaa suojelusta, mutta kesti vielä kuusi vuotta ennen kuin sanoista siirryttiin tekoihin. Messierkin oli siirtynyt tuolloin jo muualle.

Mark Messier oli New York Rangersin kapteeni vuonna 1994, kun seura voitti Stanley Cupin ensimmäisen kerran 40 vuoteen. Kaikki halusivat pokaalista osansa ja pelaajat yrittivät ylittää toinen toisensa tempunjensa hulluudessa. Messier asetti riman pakollisella vierailullaan strippi-

klubilla. Marty McSorley vei sen omaan baariinsa, Nick Kypreos pelasi Stanley Cupin kanssa jalkapalloa, Brian Noonan leipoi siinä muffinseja, MTV-musiikkikanaava täytti maljan ostereilla, Ed Olczyk antoi Kentucky Derbyn voittaneen hevosen syödä Stanley Cupista jne.

Kesän lopussa Hockey Hall of Fame sai takaisin reissussa rähjäytyneen satavuotiaan. Jääkiekkomuseo lähetti pokaalin saman tien Montrealiin hopeasepälle restauroitavaksi. Jalusta kiristettiin, muoto taottiin taas oikeaksi ja kummut suoritettiin. Pokaalista huolta pitävät henkilöt alkoivat kyllästyä alituisen korjailuun ja siihen, kuinka pelaajat ja kannattajat kohtelivat lajin suurinta symbolia. He päättivät tehdä jotain. Stanley Cupin vartija ja yksi

Hockey Hall of Famen varatoimitusjohtajista, Phil Pritchard, oli eräs uusien sääntöjen laatijoista.

»1970-luvulla voittajajoukkue sai pitää pokaalia hallussaan pari, kolme päivää. Wayne Gretzky ja Mark Messier pitivät sen itsellään kolmisen viikkoa 1980-luvulla ja vuonna 1993 Montreal Canadiens kierrätti pokaalia kuukauden verran ympäri Quebecin provinssia, Stanley Cupin satavuotisjuhlien yhteydessä, mutta mitään selkeitä sääntöjä ei ollut olemassa«, Pritchard sanoo. »Vuonna 1994 me pidimme liigan kanssa palaverin siitä, kuinka saisimme pidettyä itse voittopokaalin kaikkein tärkeimpänä asiana. Meidän mielestämme Stanley Cupia piti käsitellä yhtä arvokkaasti kaikkialla, oli se sitten meillä Hockey Hall of Famessa, Torontossa tai Helsingissä. Ehdotimme, että

pokaalin vastaanottamisesta tehtäisiin oikea ohjelmanumero, jossa se tuotaisiin jälle, sen kantajilla olisi valkoiset hanskat ja niin edelleen. NHL:n ylin pomo, komissionääri Gary Bettman ymmärsi New York Rangerin mestaruuden jälkeen, että jääkiekko oli enemmän kuin vain kolme kertaa 20 minuutin peli. Aloitimme tuolloin yhteistyön, joka jatkuu yhä«, hän kertoo.

Ratkaisuksi muodostui eräänlainen vartijasysteemi. Stanley Cupilla on matkoillaan aina mukanaan henkilö, joka vastaa siitä vuorokauden ympäri ja pitää huolen, että sitä kohdellaan kunnioituksella. Nykyisin vartijoita on neljä – Phil Pritchard, Craig Campbell, Mike Bolt ja Walter Neubrand – jotka suojelevat pokaalia vuorotellen. Kun pokaali kannetaan jälle

mestareille annettavaksi, sen saattajina toimivat aina Phil ja Craig.

Samaan aikaan päätettiin myös, että kukin pelaaja saisi pitää pokaalin itsellään yhden vuorokauden ajan. Ainoa mutka matkassa on, että kunkin päivän ohjelma pitää etukäteen hyväksyttää Stanley Cupin vartijoilla. Laskuvarjohyppyä tai sukellusta ja valokuvausta veden alla ei ole enää hyväksytty, mutta veneretket, koiravaljakot ja helikopterimatkat on hyväksytty. Kaikkea pitää kuitenkin katsoa hieman päältä, että kenellekään ei juolahtaisi mieleen yrittää tehdä mitään hölmöä, kuten vaikkapa potkaista sitä kanavaan tai virtsata sen päälle...

Vuorokauden sääntö oli ensimmäisen kerran voimassa vuonna 1996. Coloradon Peter Forsberg oli ensimmäinen, joka toi pytyt Eurooppaan, kun hän halusi sen kotiinsa Örnsköldsvikiin. Sen jälkeen Stanley Cup onkin saanut lennähtää Eurooppaan joka kesä, Suomeenkin kahdesti. Dallas Starsin Jere Lehtinen vei pokaalin kesämökilleen vuonna 1999. Jere ja Stanley ajelivat veneellä ja saunoivat. Ville Nieminen esitteli pokaalia Tampereella vuonna 2001.

New Jersey Devilsilläkin oli viime kevään joukkueessaan monen eri maan kansalaisia, joten Stanley sai taas pistäytyä Euroopassa. Eurooppalaiset Stanley Cup –mestarit eivät enää nykyisin ole mikään ihme. Itse asiassa, vuoden 1980 jälkeen ainoastaan yksi joukkue on onnistunut voittamaan Stanley Cupin ilman yhtään eurooppalaista: Montreal Canadiens, 1993.

Tommy Albelin odotti kesällä omaa vuorokauttaan Stanley Cupin kanssa, mutta ennen Ruotsia, pokaalin oli käytävä Slovakiassa, Tshekin tasavallassa ja Venäjällä. Oli muuten lähellä, että Albelin ei olisi saanutkaan nimeään pokaalin kylkeen. Sääntöjen mukaan pelaajan pitää pelata

vähintään 40 runkosarjan ottelua tai ainakin yksi loppuottelusarjan peli saadakseen nimensä pokaaliin.

Tommy Albelin pelasi runkosarjassa 37 ottelua ja istui viltissä pudotuspelien alussa. Hän pääsi onnekseen pelaamaan pudotuspelien jälkipuoliskolla, finaalit mukaan lukien ja ansaitsi paikkansa voittajien joukossa. Huonommin kävi Albelinin maanmiehelle, Christian Berglundille, joka pelasi 38 runkosarjan ottelua, mutta ei yhtään pudotuspeliottelua. Se ei riitä, joten Berglund jahtaa vielä ensimmäistä virallista Stanley Cup –voittoaan. Peli on raakaa.

ON ELOKUUN KUUDES, 2003. Parisataa ihmistä on kokoontunut Stocksundin jalkapallokentälle tukholmalaiseen lähiöön. Kentän laidalle on pystytetty pieni teltta, pitkään palvelleen jääkiekkokaukalon viereen. Teltassa on tungosta, sillä kaikki haluavat päästä näkemään tapahtuman kaksi päähenkilöä, New Jersey Devilsin Tommy Albelinin ja lordi Stanleyyn maljan. Pokaalin ympärillä hyörii viitisenkymmentä pikkupoikaa, jotka kaikki haluavat päästä lähimmäksi pokaalia. Ja samalla televisioon.

»Tee noin vielä kerran«, Dagens Nyheter –lehden toimittaja huutaa, kun eräs pikkupoika nostaa pikkusiskoaan, että tämäkin näkisi vilauksen Stanley Cupista. Ruotsin television toimittaja yrittää saada lapsia katsomaan muualle kuin kameraan ja toisen kanavan edustaja yrittää puolestaan työntää lapsia hieman syrjään, että he saisivat paremman kuvakulman.

Stanley Cupin vartijana jo kuusi vuotta toiminut Walter Neubrand on tottunut hälinään. »Tämä on parasta koko pokaalissa«, hän sanoo. »Kaikki tulevat iloisiksi ja onnellisiksi pokaalin nähdessään, niin vanhat kuin nuoret, rikkaat kuin köyhätkin.

Katsopa vain ympärillesi», Walter sanoo. Samaan aikaan eräs vanhempi herrasmies yrittää kurottaa lasten yli päästäkseen kokeuttamaan Stanley Cupia etusormellaan. Hänestä otetaan nimittäin valokuvaa.

Teltassa vietetyt kaksi tuntia olivat tänä vuonna Stanley Cupin ainoa julkinen esiintyminen Pohjoismaissa. Koska aikaa on vain 24 tuntia, pelaajan pitää suunnitella vuorokautensa huolellisesti. Albelinin päivä meni Stanley Cupin vartijan mukaan varsin perinteisen kaavan mukaan.

Hän haki Stanley Cupin itse Arlandan lentokentältä aamukahdeksalta, mukana seurasivat Walter ja Mike Bolt. Nopea suihku hotellilla ja sitten syömään Tommy Albelinin isän luokse. Seuraavaksi valokuvaamoon lasten ja vaimon kanssa. Niin, ja Stanley Cupin. Tommy oli päättänyt viedä pokaalin nähtäväksi kasvattajaseuraansa, Stocksunds IF:ään. Ilta huipentui yksityiseen juhlaan, mukana myös Walter ja Mike. Pokaalin Euroopan kiertue päättyi aamukuudelta, kun sen oli aika palata Torontoon.

Walter kuvaa työtään hyvin raskaaksi ja stressaavaksi, mutta uskomattoman hauskaksi. Päivät alkavat aikaisin ja päättyvät myöhään, ja hänen on oltava valmiina kaiken. Slovakiiaan mennessä pokaali olikin jostain syystä jäänyt Toronton lentokentälle. Sen seurauksena Jiri Bicek ei saanut pitää pyttyä edes vuorokautta ja myös tšekki-Richard Smehlikin aikaa lyhennettiin voimakkaasti.

»Sellainen on tietenkin aina kurjaa ja varsinkin Richard oli hyvin petetty, mutta eihän sille mitään voi. Ohjelma on niin tiukka, että virheisiin ei oikeastaan ole varaa«, Walter sanoo.

Hänen työnsä on tarpeeksi stressaavaa ilman moisia tapaturmiakin. Sääntöjen ja määräysten kanssa on pujoteltava taitavasti.

»Hockey Hall of Fame on vuosien varrella neuvotellut hyvät yhteistyösuhteet eri lentoyhtiöiden, hotellien ja viranomaisten kanssa. Usein riittää, kun on ystävällinen ja selittää, minkälaisia erikoistoiveita meillä on pokaalin suhteen«, hän sanoo. Sitten hän yltyi kertomaan työnsä haasteista, kun Luc Robitaille halusi vielä Stanley Cupin kuuluisalle Hollywood –kytille vuoren rinteeseen, kun pokaali piti kuljettaa arktiseen Kanadaan tai kun piti hankkia viisumia Venäjälle.

»Kaikki tällainen vaatii huolellista suunnittelua ja usein erikoislupia. Stanley Cupilla on kuitenkin niin hyvä maine, että useimmiten hommat hoituvat varsin helposti«, Walter sanoo.

Hän pyytää anteeksi ja siirtyy sivuun. On jälleen valokuvauksen aika. Hän vetää pakolliset valkoiset hanskat käsiinsä ja poseeraa Stanley Cupin ja Albelinin kanssa. Hän myönsi aikaisemmin, että valkeat käsineet ovat suurimmaksi osaksi pelkkä kikka, osa legenda, mutta että niilläkin osoitetaan kunnioitusta pokaalia kohtaan.

Hockey Hall of Famessa pokaalia todellakin kunnioitetaan. Craig Campbell on vanterra mies, entinen maalivahti, jolla oli pikkupoikana perikanadalainen unelma: saada kohottaa Stanley Cup päänsä päälle. Nykyisessä työssään Stanley Cupin vartijana Craig olisi voinut tehdä pokaalin pumpaamisesta vaikka aamujumpan, mutta kunnioitus sitä kohtaan istuu syvällä. Craig ei ole koskaan kohottanut pokaalia päänsä päälle.

»Se ele on tarkoitettu vain mestaruuden voitajille«, hän toteaa.

»En minä pidä valkoisia hankkoja hotellihuoneessani«, Walter tunnustaa. Silti, hänen työhönsä kuuluu pytyä kiillottaminen kahdesti päivässä. Siihen oli erityistä syytä sinä päivänä, kun Hockey tapasi

miehen, sillä hopeinen kylki oli täynnä lasten sormenjälkiä.

Liekö sitten miesten karisma, valkoiset hanskat vai Stanley Cupin hohto, mutta Stanley Cupin vartijoista on tullut varsinkin Kanadassa jopa julkikkia. Julkisissa esittelyissä pelaajat saavat useimmiten kirjoitella niin paljon nimikirjoituksia, että haastattelujen antaminen jää pokaalin vartijoille. Phil Pritchard on jopa ollut mukana palkintojakin voittaneessa luottokorttimainoksessa.

Stocksundissa Walterilla ei ole hetkenkään rauhaa. Tommy Albelin ottaa tilaisuuden lopuksi kupin kahvia, kun nimikirjoitukset on jaettu, mutta Walter seisoo pokaalin vieressä ja antaa haastatteluja. Hän myöntää, että kaikki kysyvät usein samoja kysymyksiä, ja kun häneltä kysytään parasta muistoa Stanley Cup –matkoilta, mies viittaa aikaisempiin artikkeleihin.

»Kaikki haluavat kuulla jonkin uuden

jutun. Totta kai näillä reissuilla tapahtuu usein hauskoja asioita, mutta usein ne ovat kuitenkin niitä samoja juttuja«, Walter sanoo.

Kello tulee kolme ja pokaalin on taas aika rientää eteenpäin. Walter kaivaa valkoiset hanskat taskustaan. Teltan nurkassa nököttää puinen, teräsvahvistettu laatikko, joka on erikoisvalmistettu juuri Stanley Cupin kuljettamista varten. Sininen laatikko on ilmatiivis ja suunniteltu niin, että pokaali makaa siellä aivan tiukasti liikkumatta koko matkan. Parasta olla enemmän kuin huolellinen, sillä 300 vuotuisen matkapäivän aikana voi tapahtua paljon.

Albelin kätelee Stocksunds IF:n puheenjohtajaa, Robert Nilssonia, ja sitten he katoavat autoon. Tommy, Stanley Cup ja Walter.

joakim@hockeylehti.com

OTTAWA SILVER SEVEN VOITTI UPEAN STANLEY CUPIN KOLME KERTAA, 1903–05.